

A földi és az égi szféra között

Aknay János kiállítása

Városi Galéria (Pálffy-palota), Pozsony, 2016. június 9. – szeptember 4.

Aknay János Kossuth- és Munkácsy-díjas festő-művész munkássága folytatása, egyben megújítása a több mint száz éves hagyománnyal rendelkező szentendrei festészet geometrikus törekvéseinek. Egyszerre jellemzi a barokk eredetű városka, „a festők városa” architektúrájának, sajátos motívumvilágának a hatása és a közvetlen vizuális környezettől való elvonatkoztatás szándéka, a képi szerkezet tömörítésének igénye, a geometrikus struktúrában a makrokozmosz törvényszerűségeinek a modellezése. Pozsonyi tárlata az életmű

AKNAY JÁNOS: Városvédő angyal, 1976, olaj, pasztell, fa, 70x110 cm

egészéről áttekintést ad, behelyezve a legújabb műveket a több évtizedes összefüggésrendszerbe. Így válik kiválóan érzékelhetővé a folyamat, amelynek során a művész az első, revelatív erejű szentendrei élményeitől, illetve azok művekben való dokumentálásától a barokk város páratlanul gazdag építészeti örökségének az egyre jobb megismerésén és új összefüggésrendszerben való megjelenítésén keresztül eljutott sajátos geometrikus-konstruktív képi világa kialakításáig.

Ahogy a Szubszusz feltört a föld alól Óbudán

Koronczi Endre kiállítása

Óbudai Társaskör Galéria, 2016. május 30. – június 26.

Az Óbudai Társaskör Galéria a helyszíne a Ploubuter Park legújabb állomásának. A hely-specifikus installáció az alsorsori kiállítótérből indul ki, és egyben – szó szerint – meg is bontja azt. A galéria egyik helyiségében gödör tátong, mintha egy építkezés vagy ásatás nyomait látnánk. A mélyből feltörő áramlat ablakig tartó útját

KORONCZI ENDRE: Ploubuter Park, 2005-2016, videó

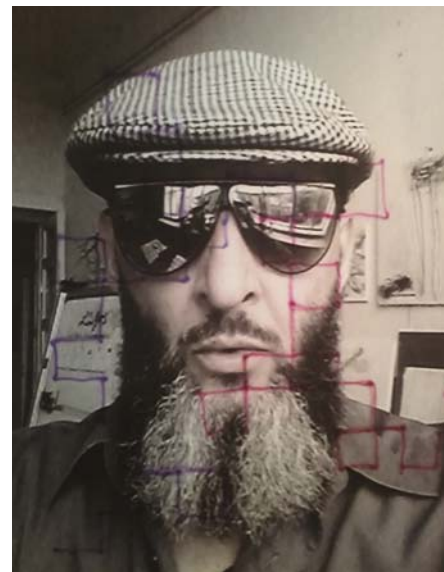
követi a munka, és a *Szubszusz* kiszabadulását figyelve egy önkéntelenül is transzcendensnek ható folyamat tárul fel, mely a sötétségből a világozottság felé vezet. A munka azonban folyamatosan kibillen ebből az elvont irányból és – Koronczi más munkáihoz hasonlóan – az irónia, az önreflexió, a játék és a kísérletező barkács jelleg dominál az installációban. A fotókon és a videókon egy üres nagypolgári lakás sejtelmes „lélegzését” láthatjuk, valamint hasonló tárgykörökhöz tartozó természeti jelenségeket; tulajdonképpen ugyanaz a szituáció ismétlődik meg különböző helyeken és magában a kiállítótérben is – hirtelen egy antropológus nézőpontjában találjuk magunkat, amint a párhuzamos jelenségeket vizsgáljuk. Kurátor: *Gadó Flóra*.

Logos, Tekhnos, Textos, Videos, Audios, Lajos

Komoróczy Tamás kiállítása

Budapest Galéria, Lajos utca, 2016. május 20. – június 19.

Komoróczy Tamás képzőművész önálló kiállítása alkalmával komplex műhálózatot sző, amely új vagy Magyarországon még be nem mutatott alkotásait foglalja magában. Komoróczy a Lajos utcai kétszintes, ikonikus architektúrájú galéria-épületben egy nagyon lassan, tárgyak formájában kibomló mozgóképet épít fel, ami sajátos emlé-

KOMORÓCZY TAMÁS: Őnarckép, 2016, rétegelt lemezre kasírozott print, egyedi airbrush festés, 60x45 cm

térként is felfogható, hiszen, legújabb ciklusához hűen, a művész a jelek és a szimbólumok formai mélylélektanába, tudatalattijába kalauzolja a nézőket. A kiállításon pasztikusan is megtapasztalható fikatív mélyfúrások, feltárások a látogatókat a múltba és a jövőbe is vezetik: a művészt ugyanis egyszerre foglalkoztatják az archaikus, ősi, premodern kultikus jellegű hagyások és az emberiség jövőjéhez kapcsolódó, mitikus formai és technikai képzetek. A könnyed, minden beidegződéstől szabadulni igyekvő új művek alapélményét az emeleti termekben a lehangoló airbrush technikával felülírt virtuális kollázsok adják; a földszinti termekben pedig az érzékeny, tárgy alapokra épülő installációk. A kiállításon természetesen Komoróczy videó- és neonművészetének ismerői is találhatnak majd kedvükre való munkákat.

Megalázott embervilág

Lois Viktor kiállítása

Ferenczy Múzeum, Szentendre, 2016. június 3. – augusztus 7.

Lois Viktor Munkácsy-díjas képzőművész főként különleges bútor-, body builder és hangszer-szobroiról ismert. Ma is előszeretettel használ eldobott fém alkatrészeket, mosógépdobokat, ugyanakkor legújabb műveiben visszatért pályakezdésének kedvelt anyagához, a fához. A *Megalázott embervilág* című, tíz éve formálódó kiállítási projektje mosógépdobok kíméletlen, ide-oda mozgó

forrás: Dallos István

LOIS VIKTOR: *Allva maradni*, 2015, fa, mosógépdob, fém, elektromos alkatrészek

ritmusának engedelmessé, emberalakot öltő faszobrokból áll. A látogatók maguk indíthatják el – gombnyomással – az egyes szobrok mozgását.

A művész 1982-től több mint két évtizeden keresztül élt Szentendrén, itt mutatták be a sorozat legelső darabját 2005-ben. Tíz év alatt hat plasztika készült, ez a kiállításra most két új alkotással bővült. Műveit egyaránt jellemzi a technikai precizitás igénye és a fantáziadús, néhol egészen bizarr, ironikus hangú formavilág. A tárlat információs fala átfogó képet ad Lois Viktor eddigi munkásságáról. Hallhatóak a kiállításon a művész hangszer-szobrait megszólaltató zenei formációk, köztük a leghíresebb, a *Tundraveice* zenekar tevékenységét dokumentáló hanganyagok is.

LUNA

ISKI KOCSIS Tibor kiállítása

Szent István Király Múzeum, Székesfehérvár, 2016. május 20. – szeptember 18.

ISKI KOCSIS Tibor LUNA című rajzinstallációja egyéni művészi reflexiót fogalmaz meg a tudományos és kultúrtörténeti szempontból is kimagasló Apollo-programra. Kortárs tájképként definiálható nagyméretű szénrajzainak inspirációs forrása az Apollo-16 és az Apollo-17 űrhajósai által 1972 áprilisában és decemberében készített fotódokumentumok.

Az 1969-es sikeres holdraszállás egy máig ható, az emberiség legnagyobb tudományos eredményei közé sorolt teljesítmény, emellett a hidegháborús katonai szembenállás idején egy, az egész

ISKI KOCSIS TIBOR: *LUNA 4*, 2014, szén, papír, 170x280 cm

emberiség egygyé válását elősegítő, szimbolikus esemény volt, amely rövid időn belül elvezetett a nagy hatalmak világűrbeli együttműködéséhez és katonai enyhüléshez.

ISKI KOCSIS az elmúlt közel tíz évben kiemelt figyelmet szentelt a festőrajznak, az olyan rajzoknak, amelyek hangsúlyosan a festői gondolkodás mentén valósulnak meg. Technikájában klasszikus rajzi eszközhasználatot mutatnak (szén, ceruza, kréta), dinamikában a festői foltrajzot helyezik előtérbe a grafikusabb vonalrajzot megelőzve. A *Luna*-sorozat alapját az Apollo-program során fotózott dokumentumképek adják.

Régi-új képek

Stalter György kiállítása

Magyar Fotográfusok Háza – Mai Manó Ház, 2016. április 29. – június 26.

Önmagát frusztrált gyermekként mutató korai fotósorozatai, később készült polaroid aktjai, testképei, majd szociografikus, sokszor kegyetlen riportjai a sintérekéről, a kanálmanufaktúráról, a börtönök lakóiról s mindezek betetőzéseként a Horváth M. Judittal közösen készített *Más Világ* című könyvük a cigányokról... nos, ezek a látszólag nagyon különböző témák mind egy ember vállalt és vállalható alkotásai. Stalter szociálisan mindig érzékenyen reagált a körülötte élők, a tágabb világa dolgaira.

STALTER GYÖRGY: *Csenyété*, 1994

A mostani kiállításában a már ismert öt sorozatából – *Tólápa*, *Cigányok*, *Balkán utca*, *Manufaktúra* és *Börtönlakók* – olyan, eddig nem ismert negatívokat szedett elő az archívumából, melyek talán még sosem voltak lenagyítva. A rendezők ezek mellé raktak még néhányat, melyek előhívják a néző emlékezetét mélyéről az egykor látott képeket, majd e kettőt kiegészítették az öt teljes sorozatot digitális formában megjelenítő monitorokkal, azon nem titkolt célból, hogy együtt, egységben legyen látható, mit és hogyan fényképezett Stalter György 1982 és 1995 között. 20–30 évvel ezelőtt készült, de ma nagyított fotográfiákról van szó, ám ha valaki azt hiszi, vadonatúj, az sem lehet a véletlen műve.